

Arrest

nr. 190 683 van 17 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 8 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 augustus 2017 landt verzoekster op de luchthaven Brussel Nationaal. Zij is in het bezit van een visum voor kort verblijf.

1.2. Naar aanleiding van de grenscontrole, wordt te haren aanzien een beslissing genomen tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 08/08/2017 om 12.55 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, N.K. hoofdinspecteur Federale Politie Zaventem de heer / mevrouw :

[...]

Houder van het documenten Nationaal paspoort Kameroen nummer [...]

Afgegeven te Dourala op: 16.06.2017

Houder van het visum nr [...] van het type C afgegeven door Italiaanse vertegenwoordiging in Yaounde geldig tot 01.08.2017 tot 04.09/2017 voor een duur van 20 dagen, met het oog op: toerisme

afkomstig uit Addis Ababa met ET734 (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België, Frankrijk, en Italië te komen. Ze verklaart tot 14.08.2017 in België bij haar zus te zullen verblijven, nadien met de wagen naar Parijs (Frankrijk) door te reizen en aldaar te verblijven bij haar zoon en vanuit Frankrijk met het vliegtuig naar Italië te zullen reizen en er bij haar zus woonachting in Padova (Italië) te zullen verblijven. Ze is niet in het bezit van uitnodigingen van de familieleden in België, Frankrijk en Italië, is niet in het bezit van een vliegtuigticket vanuit Frankrijk naar Italië en beschikt over geen enkele toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...). Verder blijkt uit de gegevens van het VIS (Visum Information System) dat het visum werd afgeleverd door de Italiaanse vertegenwoordiging in Yaounde mits voorlegging van een hotelreservatie van het “Hotel Giotto” in Italië. Betrokkene kent de naam van dit hotel niet maar verklaart wel een geldige reservatie bij haar visumaanvraag te hebben voorgelegd. Bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan. Verder is betrokkene niet in het bezit van een terugkeerticket doch verklaart ze een terugkeerticket te hebben op 04.09.2017 wat een voorgenomen verblijf inhoudt van 28 dagen terwijl haar visum maar geldig is voor een maximale verblijfsduur van 20 dagen.

Betrokkene kan op geen enkele wijze aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en dat zij zich bevindt in de voorwaarden voor de afgifte van het visum.”

1.3. Op dezelfde datum wordt eveneens een beslissing tot intrekking van het visum genomen.

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, §1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011,

M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 34 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel. Tenslotte wordt nog een appreciatiefout aangevoerd. Na een theoretische uiteenzetting, worden verzoeksters grieven ten aanzien van de bestreden beslissing in concreto uiteengezet als volgt:

“Premier grief

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Il convient également de tenir compte de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.

[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]»

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

Elle viole donc l'article 62 visé au moyen ;

également, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait qu'on ne peut pas considérer que la partie requérante a été correctement entendue avant que soit prise la décision entreprise, la seule audition dans le cadre de son arrestation, particulièrement succincte et qui ne tient pas compte des éléments spécifiques développés par la partie requérante, ne peut pas être considérée comme respectant le prescrit des dispositions visées au moyen ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts de la requérante tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, *Commission e.a./Kadi*, C 584/10 P, C 593/10 P et C 595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, *M.*, C 277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, *Dokter e.a.*, C 28/05, Rec. p. I 5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, *Solvay/Commission*, C-110/10 P, Rec. p. I 10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt *Commission e.a./Kadi*, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C 349/07, Rec. p. I 10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, *Iaia e.a.*, C 452/09, Rec. p. I 4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

La partie requérante n'a pas été valablement entendue au sens de ces dispositions avant que cette décision soit prise à son encontre ;
Ainsi, la requérante a tenté de montrer les documents qu'elle avait en sa possession, notamment sur son Smartphone ;
Elle a également tenté d'expliquer qu'elle avait dû changer ses plans en raison d'une délivrance tardive de son visa par l'ambassade d'Italie et trouver un vol qui correspondait aux périodes de son voyage via la Belgique ;
Elle a aussi tenté d'expliquer que sa sœur travaille dans un hôtel en Italie et que donc elle pourrait avoir très facilement une réservation d'hôtel ;
Tous ces éléments n'ont pas été repris dans les PV d'audition de la requérante ;
La requérante voyage également énormément et au terme de son dernier voyage en Europe d'il y a quelques années, elle est rentrée normalement et dans les délais légaux au Cameroun ;
La requérante est en effet avocate au Cameroun ;
Elle n'a donc aucune intention de rester sur le territoire Schengen plus que de raison et doit rentrer dans la mesure où elle doit pouvoir avancer dans ce dossier et plaider les affaires en cours ;
La requérante n'a pas eu l'occasion de s'expliquer sur ces éléments ni de fournir les documents nécessaires qui étaient en sa possession ;
La requérante a également tenté d'expliquer lors de son audition à Zaventem que la compagnie aérienne avec laquelle elle voyage ainsi que son tour-opérateur lui ont dit qu'ils arriveraient probablement à lui trouver une place de retour plus tôt, c'est-à-dire dans les délais de son visa et que pour ce faire elle devait juste payer une pénalité auprès de la compagnie aérienne ;
La requérante n'avait donc aucune intention de rester au-delà du terme de son visa et elle avait pris un arrangement avec son tour-opérateur en ce sens ;

De la même manière, elle a tenté de montrer les différentes applications et réservations notamment via les sites booking et via des applications touristiques françaises, belges et italiennes qu'elle avait bien planifié le voyage envisagé, mais juste modifié le parcours de celui-ci ;
Les autorités frontalières n'ont pas voulu ni les voir ni en tenir compte, exigeant uniquement des documents « papier », ce qui ne correspond plus au monde connecté tel qu'il est aujourd'hui ;
La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Second grief

Attendu que la requérante a obtenu un visa Schengen de l'Italie;
Qu'elle a déjà régulièrement voyagé en Europe et qu'elle est chaque fois retournée au Cameroun en respectant les conditions de son séjour ;
Attendu que les documents exigés par la Belgique dans la décision entreprise ne sont pas exigés par l'Italie ;
Attendu que la requérante a bien précisé que le but de son voyage était d'aller en Italie, même si elle comptait passer quelques jours en Belgique et en Italie, ce qui est tout à fait permis par la législation Schengen et par le visa qu'elle a obtenu ;
Que la partie adverse devait donc se référer aux conditions qui étaient mises par l'Italie à l'obtention de son visa ;
Que la requérante s'est conformée aux exigences italiennes en matière d'octroi de visa de court séjour pour les ressortissants camerounais ;
Que la requérante dispose de ressources suffisantes pour la durée de son séjour;
que la requérante répond totalement aux exigences mises à l'octroi de son visa par les autorités italiennes ;
Que dès lors, la partie adverse devait examiner si la requérante répondait aux conditions telles qu'elles étaient émises par l'Italie ;
Que la circonstance que la requérante passe quelques jours en Belgique avant de poursuivre son voyage vers l'Italie est sans incidence sur ce constat, dès lors que le séjour en Belgique n'est pas le principal du voyage mais bien l'accessoire ;

Attendu le séjour en Italie est bien le but final de son voyage;
Qu'elle est toujours rentrée au Cameroun à l'expiration de son visa, ainsi qu'il ressort des mentions dans son passeport ;
Que la partie adverse ne pouvait dès lors pas, au vu de l'historique des voyages de la requérante en Europe, ainsi qu'au vu de la profession de la requérante et de la preuve que celle-ci doit rentrer au

Cameroun afin de reprendre son travail, mettre en doute le but du séjour de la requérante, lequel n'a aucune intention de rester en Belgique ni en Europe;
Que la requérante est avocate au Cameroun et doit rentrer pour y poursuivre sa profession;
Que la partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation ;”

3.3.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, het verzoekschrift geen nadere uiteenzetting bevat met betrekking tot de wijze waarop deze rechtsregels geschonden zijn, zodat het middel wat dit betreft niet ontvankelijk is.

In de mate waarin zij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zet zij niet nader uiteen op welke wijze de door deze bepaling beschermde belangen geschonden zouden zijn. Hetzelfde geldt eveneens waar verzoekster de artikelen 1 en 2 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert en de artikelen 11 en 13 van de Visumcode.

Verzoekster voert aan dat zij diende te worden gehoord, zoals vereist door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41.2 van het Handvest bepaalt dat eenieder het recht heeft te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

In casu blijkt dat verzoekster op 8 augustus 2017 om 9.10 uur werd gehoord door hoofdinspecteur H.K. van de Federale Politie te Zaventem. Dit interview, waarvan de weerslag zich in het administratief dossier bevindt, had specifiek betrekking op het reisdoel van verzoekster, wat het determinerend motief is van de bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet werd gehoord met betrekking tot de genomen maatregel. Verzoekster verklaart in haar middel dat haar verklaringen niet volledig werden genoteerd, in het bijzonder waar zij zou getracht hebben te verklaren dat zij wel degelijk in het bezit was van toeristische informatie via haar smartphone. Uit de lezing van het gehoorverslag van 8 augustus 2017 blijken geen elementen waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn geweest alle relevante elementen met betrekking tot haar reisdoel te staven. Verzoekster suggereert dan wel dat haar verklaringen niet volledig zouden zijn genoteerd, dit is evenwel een loutere bewering die geen steun vindt in de elementen van het dossier. Daarenboven blijft verzoekster geheel in gebreke om de concrete elementen ter staving van het reisdoel die ze dan wel had willen aanvoeren thans voor te leggen aan de Raad.

3.3.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit artikel bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

Het motief dat verzoeksters reisdoel en verblijfsomstandigheden niet gestaafd wordt, steunt op de volgende motieven in concreto:

- (i) Verzoekster is niet in het bezit van uitnodigingen van de familieleden in België, Frankrijk en Italië;
- (ii) zij is niet in het bezit van een vliegtuigticket vanuit Frankrijk naar Italië;
- (iii) zij beschikt over geen enkele toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...);
- (iv) het visum werd afgeleverd door de Italiaanse vertegenwoordiging in Yaounde mits voorlegging van een hotelreservatie van het “Hotel Giotto” in Italië. Zij kent de naam van dit hotel niet maar verklaart wel een geldige reservatie bij haar visumaanvraag te hebben voorgelegd. Bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan;
- (v) zij is niet in het bezit van een terugkeerticket doch verklaart een terugkeerticket te hebben op 04.09.2017 wat een voorgenomen verblijf inhoudt van 28 dagen terwijl haar visum maar geldig is voor een maximale verblijfsduur van 20 dagen.

De Raad merkt op dat verzoekster er krachtens artikel 5 van de Schengengrenscore ertoe gehouden is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te kunnen staven; overeenkomstig

artikel 7 van de Schengengrenscore kan de grensinspectie een aantal verificaties voeren tijdens de inreiscontrole; krachtens artikel 3 van de vreemdelingenwet is een teruggrijping mogelijk indien de vreemdeling geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Verzoekster, die verklaart als advocate werkzaam te zijn in Kameroen, kan worden geacht te weten dat zij bij binnenkomst kan onderworpen worden aan een controle van haar reismotieven.

Daargelaten of een (iii) duiding van de toeristische motieven via uitsluitend smartphone-applicaties door de verwerende partij als afdoende dient te worden beschouwd, dienen de motieven van de bestreden beslissing te worden gelezen als een geheel. De vaststelling dat verzoekster geen enkele toeristische informatie bij zich had is daarbij slechts een van de motieven van de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag van 8 augustus 2017 dat verzoekster *“geen toeristische bezienswaardigheden of activiteiten die ze zal bezoeken of die ze zal bijwonen”* kon vermelden. De verwerende partij kon dan ook in redelijkheid de vaststelling dat verzoekster haar toeristische motieven niet kon duiden, betrekken bij haar beoordeling van het voorgenomen reisdoel.

Daarnaast betwist verzoekster niet (i) dat zij niet in het bezit was van uitnodigingen van de familieleden die zij komt bezoeken in België, Frankrijk en Italië. Uit de lezing van het gehoorverslag van de federale politie d.d. 8 augustus 2017 blijkt bovendien dat zij de adressen van deze familieleden ook niet bij zich had of uit het hoofd kende.

Evenmin betwist verzoekster (ii) dat zij niet in het bezit is van een vliegtuigticket vanuit Frankrijk naar Italië. Verzoekster betoogt ter terechtzitting weliswaar dat dit last-minute geregeld kan worden, doch gaat er daarmee aan voorbij dat het haar toekomt, overeenkomstig artikel 5 van de Schengengrenscore en artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet, het doel en de omstandigheden van de reis te duiden en aannemelijk te maken.

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar reisplannen diende te wijzigen omwille van de laattijdige afgifte van het visum door de Italiaanse autoriteiten, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster haar beweringen niet ondersteunt met enig stuk.

Waar verzoekster betoogt (iv) dat haar zus in een hotel in Italië werkt zodat ze gemakkelijk een hotelreservatie kon bekomen, is dit slechts een post factum verklaring die geen afbreuk doet aan de uit artikel 5.1.c. van Schengengrenscore *iuncto* artikel 3, 3°, van de vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor de onderdaan van een derde land om op het ogenblik van de toegang tot het grondgebied het reisdoel en de verblijfsomstandigheden te kunnen staven. Met het *post factum* aanvoeren dat haar zus –van wie ze reeds geen adres kon noemen- haar gemakkelijk in een hotel kan onderbrengen, toont verzoekster niet aan dat zij heeft voldaan aan die verplichting.

Ook waar verzoekster aanvoert (v) dat ze de mogelijkheid heeft om, mits betaling van een penaliteit, haar terugkeerticket te laten vervroegen, zodat zij geenszins de termijn van haar visum zal overschrijden, werpt verzoekster slechts een mogelijkheid op. Zij toont daarmee geenszins aan dat op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat, op basis van de verklaarde datum van haar terugkeerbiljet, het voorgenomen verblijf 28 dagen inhoudt en zij daarmee het toegestane verblijf van 20 dagen zal overschrijden.

Waar verzoekster vervolgens uiteenzet dat zij, als advocate in Kameroen, geenszins de intentie heeft om op illegale wijze haar verblijf in Europa te verlengen, doet deze argumentatie geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing staat immers niet gemotiveerd dat er een gevaar is op onderduiken of niet-vertrek, maar wel dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet gestaafd werden. Verzoeksters betoog met betrekking tot haar voornemen om terug te keren is dan ook niet dienstig.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat *in casu* op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet werden gestaafd.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de verwerende partij strengere voorwaarden eist dan de Italiaanse autoriteiten van haar hebben geëist bij het verlenen van het visum, merkt de Raad op dat het feit dat een visum werd afgeleverd, de betrokken vreemdeling er niet van vrijstelt om bij de binnenkomst op het grondgebied het reisdoel en de verblijfsomstandigheden te staven zoals vereist door artikel 5 van de Schengengrenscore en artikel 3, 3°, van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing in feite en in rechte afdoende gemotiveerd is. Verzoekster heeft geen schending aannemelijk gemaakt van de formele of materiële motiveringsplicht. Verzoekster heeft evenmin een schending aannemelijk gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. VERHAERT